

Planinski

V E S T N I K.

Glasilo „Slovenskega planinskega društva“ v Ljubljani.

Štev. 1.

V Ljubljani, dne 25. januarja 1897.

Leto III.

Dvakrat čez Ture.

Spisal I. M.

Stal sem pred nekaj leti zgodaj zjutraj vrhu Triglava. Doline je objemal še jutranji mrak, v daljavi pa so se bleščali s snegom in ledom pokriti vrhovi Visokih Tur. Prekrasen pogled! Sklenil sem že takrat, da si kedaj malo bliže pogledam te velikane. Svoj sklep sem izvršil, kolikor sem mogel, preteklo poletje.

Ker je človek družabno bitje, bi se morda dolgočasil, če bi potoval sam. Ako si sam in vidiš kje kaj lepega, nimaš nikogar, da bi mu izrazil svoje veselje in občudovanje. Kamor prideš, povsodi vidiš samo tuje obraze in čuješ tuje glasove; tuje med tujei nimaš človeka, s katerim bi se pomenil po domače. Zato se ti začne tožiti po domu, po znancih, in čul bi zopet rad milo domačo govorico. Naveličaš se hitro potovanja, in sree te žene le nazaj med svoje.

Drugače pa je, če potujeta vsaj dva vkupe. Pot si krajšata s pogovori, drug drugemu izražata čute, kateri ju navdajajo pri pogledu na naravne lepote, in se podpirata vzajemno v raznih težavah, katere se jima namerijo.

Zato sem si poiskal tudi jaz tovariša. Domenila sva se s Petrovčevim Francetom, da pohodiva skupaj Visoke Ture, zlezava čez ledeno škrbino Pfandel in stopiva še naprej v Inšpruk.

Ker pa molčanje ni moja dobra stran, povem v naslednjih vrsticah, kaj sva videla in slišala, in kako se nama je godilo na potu.

1. K Sveti Krví.

V trdi noči sva odrinila z Breznice, vasi blizu Prešernovega rojstnega kraja. France je od samega veselja tako zaukal, da so se takoj vsi psi oglasili v bližnji vasi. V Žirovnici sva stopila na vlak in oddrdrala proti Trbižu. Razen naju je bil v vozu še neki drugi popotnik, ki pa je trdno spal. Nekoliko časa sva gledala skozi okno v temno noč in ugibala, kakšno bo vreme; toda „zgleđ vleče“: kmalu sva zaspala tudi midva.

Prebudil me je velik ropot. Prvi hip sem se čudil, kako da sem prišel na trdo klop, ko sem bil vendar zvečer legel v mehko postelj. Zdajci pa je zakričal zunaj izprevodnik: „Tarvis, aussteigen“! Sedaj sem se zdramil popolnoma in spoznal, da sem pustil Kranjsko s svojo posteljo vred že za mejo. Tudi France se je spravil pokoncu. Oprtala sva si hitro nahrbtnika in prijela za palici ter odrinila proti Vratom in Médgorju (Maglern).

Tu sva se ozrla še enkrat na mogočni Mangart, katerega so ravno zlatili žarki vzhajajočega solnea, potem pa jo zavila v Ziljsko dolino. Pot naju je peljala mimo nizkega griča, na katerem stoji masivni stolp nekdanje mejne trdnjave Straže (nemški „Strassfried“). Ko sva dospela s klanca v ravnino, sva zagledala nad seboj na zelenem gričku lepo gotično cerkev Gorjansko.

O Gorjah ne vem povedati drugega, kakor da ima silo neotesane pse. Sredi vasi sta nama zaskočila pot dva velika kosmatinea in ogledovala prav strokovnjaški najine hlače, kje bi se dale lepše raztrgati. Toda naletela sta. Sukala sva gorski palici kakor sulici, in ko sta zagledala svetli, ostri osti, sta stisnila rep med noge in zbežala na domače dvorišče. Pot je bila zopet prosta, in brez drugih zaprek sva prišla v Bistrico. Vas je precej velika; toda kamor pogledaš, povsodi vidiš samo nemške napisе.

Blizu dolgega mosta, ki drži čez tod že jako globoko in široko Ziljo, se nama odpre razgled po Ziljski dolini do Št. Mohorja. Na levi stoji lepa Bistriška cerkev na velikanski navpični skali, v ozadju (proti jugozahodu) se dviguje Ojstrnik (2035 m šp. karta) z zelenimi planinami v svoji soseščini, in iz Gornje Ziljske doline molita svoja gola vrhova Gartnerkofel (2193 m) in Rajskofel (2234 m). Na desni pada Dobrač (2167 m) silno strmo v dolino; a dalje, že blizu Št. Mohorja, se vzpenjajo Severne Ziljske planine. Proti jugovzhodu se še kažejo Kranjski snezniki; pred tabo pa se širi lepo Ziljsko polje s prijaznimi vasicami.

Onkraj Zilje naju je kmalu objel senčnat gozd. Srečavali so naju otroci, ki so šli ravno v šolo, in pozdravljali s „Kuten Tog“. Eden se je odrezal posebno dobro. Ko je hitel mimo naju, je stisnil klobuček pod pazduho in rekel: „Kuten Obend“, četudi je bilo šele okrog osmih zjutraj. Vprašam ga nemški, kam da gre; on me gleda debelo. Ponovim vprašanje slovenski. „V šolo“, mi odgovori sedaj urno in steče za družimi otroci, ki so nas opazovali od daleč. Sedaj sva umela lahko njegov pozdrav. Otrok mora pozdravljati (najbrže po učiteljevem povelju) nemški, torej v jeziku, katerega niti ne razume; potem se iznebi pač lahko take, kakršno sva ravnokar čula.

Ko sva prišla pri Sv. Štefanu (Štebnu) iz gozda, sva srečala Ziljanko v narodni noši. Na glavi je imela ruto, podobno gorenjski peči; kratko krilo ji je segalo le malo čez kolena. V vasi pa sva zagledala košato lipo in krog nje klopi za godce.

Tu sva se spomnila lepih narodnih običajev slovenskih Ziljanov, v katerih ima lipa važno vlogo. Pod vaško lipo so se zbirali očanci in pretresavali gospo-

darske in občinske stvari, in pod njo je napravljala mladina svoje veselice. Krog lipe so „rajali“ Ziljani in Ziljanke ob ubrani godbi. V košati senci pod njo je bil pogosto nasajen sod, katerega dno so drzni jezdeci izbijali z železnimi beti. — Žal, da narodno življenje izmira vedno bolj. Popotnika spominja na nje samo še zelena lipa, ki stoji sredi vasi. Žalostno maje z vejami, kakor da se čudi, da se vaščani ne shajajo več v njeno senco, kakor da žaluje, da se šepiri povsodi nemščina, zaničuje pa se slovenski jezik, katerega mile glasove je poslušala radostna morda stoletja. Upajmo, da se bodo tudi našim bratom v lepem Korotanu „vremena še zjasnila“.

Dospela sva v Borljane (Förelach). Solnce je že pripekalo močno, in znoj nama je lil curkoma od obraza. Tudi pot — hodila sva že skoraj šest ur — naju je utrudila nekoliko. Bilo nama je prav všeč, ko sva zvedela, da je v vasi postaja, in da mora vsak čas priti vlak. Toda nisva še bila na kolodvoru, ko je že odžvižgal proti Št. Mohorju. Žalostno sva gledala za njim in korakala naprej v strašni vročini po prašni cesti ob Proseškem jezeru, v katerem je našlo ob francoskih vojnah mnogo Francozov svoj hladni grob. Krog in krog je bilo tiho, le tu in tam sva zaslišala zoprni glas ponočnega krokarja.

Opoldne sva prikoračila v Št. Mohor. Trg leži ravno tam, kjer se stika Jezerniška dolina z Ziljsko. Tu je že vse nemško; besedice nisva čula slovenske. Mudila se nisva dolgo v trgu, ker sva hotela priti v Grajfenburg še do vlaka, ki je odhajal okoli sedmih v Dolčane (Dölsach), imela pa sva še debelih pet ur pota pred seboj.

Po precej hudem klanecu sva prišla v Jezerniško dolino, katero pretaka potok Jezernik (Gössering). Ker je bila grozna vročina, sva se šla kopat. Jako mrzla voda nama je vzela vso utrujenost; bila sva kakor prerोजना. Okrepčana sva korakala urno naprej in dospela v Višprijane (Weissbriach), ki leže pod golim, silno strmim in razritim Rajskoflom (2369 m). Ta gora slovi po svojem lepem razgledu. Višprijane so zadnja vas v Jezerniški dolini in imajo poleg katoliške cerkve tudi protestantsko, ker biva mnogo protestantov v tem kraju.

Čakala naju je še pot čez Križno Goro (1096 m). V začetku sva hodila po precej strmi stezi poleg potoka Jezernika, ki drvi navzdol v majhnih slapovih, potem pa po vozni cesti, ki pelje skoraj ves čas po lepem smrekovem gozdu. V dobri uri sva dospela na vrh ter se spustila v dolino. Na desni sva zapazila napis, ki vabi na Franca Jožefa višino. Stopila sva tja po lepi stezici. Nepričakovan prizor se nama je odprl. V kotlini, ki leži pod nama, sva zagledala med strmimi gorami Belo jezero (900 m). Dolgo je dve uri, široko morda komaj kakih deset minut, in največja globočina znaša 98 m. Podobno je zelo Rabeljskemu jezeru, seveda je to mnogo romantičnejše. Jezero se vidi z vzvišenega mesta ob robu belo; od tod tudi njegovo ime. Zahodna stran je poseljena, vzhodna pa zapuščena, in le samotna pot pelje po skalovitem bregu. Ob nevihti se sicer mirno jezero strašno razburi, in marsikakega brodnika so že sprejeli temnomodri valovi v svoje

hladno naročje. Franca Jožefa višina ima svoje ime od tod, ker sta 1856. leta s tega mesta cesar in cesarica ogledovala lepo okolico.

Črni oblaki, ki so se zbirali nad nama, so naju opominjali, da morava oditi. Dravska dolina se nama je začela odpirati. Že že beli prijazni trg Grajfenburg z gradom Rozenbergom, nad katerim se dviguje mogočni Krajecek (2697 m), ki hudo gospoduje nad Grajfenburžani. Z njega dero ob nalivih hudourniki in pustošijo lepo dolino. Na vzhodu se že kažejo tudi Tirolske gore.

Kmalu sva dospela na kolodvor, ki je oddaljen kake pol ure od trga. Sedla sva v čakalnico in „kosila“. Bilo je sicer malo pozno za kosilo, toda tolažila sva se s tem, da je imenitno pozno kositi. Pečen piščanec, ki je še doma zašel v nahrbtnik, nama je teknil kaj dobro. Tako sva pričakala vlak. V tem pa se je zmračilo in začelo je hudo deževati. Vesela sva bila, da naju ni ujel dež na Križni Gori: premočena bi bila prav do kože, ker zoper dež ne opravijo tudi gorske palice nič, dežnikov pa nisva imela.

Ko sva se pripeljala na postajo v Dolčanah — vas je oddaljena dobrih dvajset minut od kolodvora — je bila že prava egiptovska tema. Stopila sva prvokrat na tirolska tla. Več mož z rumeno obrobljenimi pokrivali se je potegovalo za čast, da bi naju smeli prenočiti, seveda za plačilo. Slednjič naju je odvedel kočijaž gostilnice „pri Tiroleu“. Sedla sva v dvovprežno kočijo in oddrdrala ponosno mimo razsvetljene restavracije proti Dolčanam. „Pri Tiroleu“ so nama dobro postregli, potem pa sva šla kmalu počivat. Deževalo je še vedno, vendar sva zaspala z upanjem, da se zjasni do jutra.

Ko se sem zjutraj zbudil, sem šel takoj gledat na vreme. Bilo je jasno, samo okoli Dolomitskih vrhov se je podilo nekaj megla. Urno sva se napravila in odrinila (ura je bila šele pet) čez sedlo Izel (1204 m) zopet na Koroško. Mimogrede sva stopila še v cerkev, ki je kaj krasna. V stranskem oltarju ima Defreggerjevo sliko sv. družine.

Iz vasi sva šla po stezi, ki pelje mimo Putzenbacherjeve gostilnice po strmem, lepo zaraščenem gozdu. Ko sva dospela v eni uri na vozno cesto vrhu sedla, nama se je odprl prekrasen razgled. Nasproti ti dvigujejo silno strmi Unholdi (2678 m), razriti Ravhkofel (1908 m), Špiekofel (2713 m) in Zandšpica (2863 m) svoje fantastične, čudovito raztrgane vrhove. Dalje ti bega oko na ostre vrhove Dolomitske in se ustavi slednjič v prijazni dolini, ki se razteza pod temi velikani. Kjer se izliva Izelski potok v mnogo manjšo Dravo, leži lepo mestece Lijene. Nad njim se dviga grad Bruk, okoli njega pa se razprostira rodovitno polje, med katerim se blešče prijazne vasice. Kakor srebrna nit se vije med njimi Drava, ki jo napaja trikrat močnejša Izela. Neko posebno lepoto daje tej dolini različno gorovje, ki jo meji. Na jugu se dvigujejo strmi, goli in strahovito razriti vrhovi Dolomitov in južnih Apneniških Alp, na severu pa zreš lepo obraščene, bolj polagoma se vzdigajoče gore Prvotvornih Alp.

(Dalje prihodnjič).

Novo jezero.

Priobčil R—k.

Kranjska Gora, ki je po svoji naravni legi letovišče prve vrste ter zavzema glede na številne vsakoletne tujce častno mesto na Gorenjskem, je pridobila z jezercem, katero je lani umetno nastalo tik za trgom, novo vabljivo lepoto.

Naš trg se razpenja ob državni cesti, malo predno se zavije čez Koren. Po tej cesti je bil pred železnico jako živahen promet, posebno z Beljakom, sedaj pa je tod vse mirno. Nebotične Julijske gore in šumne Karavanke dajejo pokrajini povsem tiho zavetje, katero moti le za trenotek ob Savski strugi drdrajoči vlak.

Turistu, slikarju, fotografu je Kranjska Gora jako ugodna postojanka za najkrasnejše in najzanimivejše pohode, bodi si na sočne planine košatih Karavank, bodi si navzgor po strugah Male in Velike Pišence čez strmine, po katerih stopa navadno le čvrsta stopinja lovčeva, ali pa tudi dalje kvišku mimo slapov Planice in Martuljka, gori tja na strme vrhove, katerih se še ni dotaknila človeška noga. Imaš pa tukaj tudi ugodno priliko, da sedeš na vlak, ki te le nekoliko premakne, pa si zopet na novem razhodu. Prav res, vsak najmanjši izlet iz Kranjske Gore je vreden že sam za se obširnega opisa. Za danes zadostuj, če se ustavimo za nekaj trenotkov za trgom, da si ogledamo natančneje gori omenjeno jezero.

Že dolgo let je zajedal in trgal, sosebn po hudournikih močno naraščajoči potok Pišenca svet za trgom ter pretil vsak hip pridreti tudi v trg sam. Zadnji čas je bilo torej, da se je preprečila ta nevarnost. To se je zgodilo predlanjskim sosebn po prizadevanju rajnega poslanca Robiča.

Potok so zagradiли dva streljaja za Kranjsko Goro. Za to delo je prav dobro rabila velikanska skala na desnem bregu vode. Od te pa do visoke navpične skalne stene so potegnili silen zid iz cementa, 7 m visoko od tal, 3 m pa globoko v zemljo. Vse delo je opravila Beljaška komisija za zgradbo hudournikov, in to vsled odloka deželne vlade Kranjske.

Jezu je namen, da ustavlja prod za zidom, voda pa, ki priteka čez zid, si bode izkopavala odslej vedno globokejšo strugo, ker si je ne bode grede zasipavala s kamenjem, katero si vali z gorskih melov.

Lep je že sedaj pogled na visoki in široki slap, ki pada čez ta zid, še lepši pa bode, kadar vzdignejo zid za 3 do 4 m. Vzdignili pa bodo zidano steno, kadar se nabere za jezom toliko proda, da zamaši vanjo narejene luknje, iz katerih curi sedaj še vse polno vode.

Zadaj za jezom se ti razprostira ljubko jezero, 7 do 8 orali obsežno. Obronek mu kiti sleč, za njimi pa rasto košati smrekovi gozdi. Barva jezeru je kristalno čista in lepo višnjeva. V njem se zrealijo obližnji vrhovi Prisojnik (Prizank), Razor, Mojstroka, Vitranec, Črni Vrh, Rušica, Vršec in drugi.

Že ob jezeru se ti razgrinja prava gorska flora. Ubral sem lani na levem kraju: *Gentiana acaulis*, *Gentiana aselepiadea*, *Linaria alpina* Mill, *Verbascum album*, *Dianthus monspessulanus* L., *Pirola uniflora*, *Oxyria digyna* Campd. i. dr. Če stopiš dobro uro od jezera proti Prisojniku, prideš prav lahko do pečnic.

Tik pred jezerom se stekata Mala in Velika Pišenea. Hodeč ob njiju strugah proti izviro, zaideš včasih v kraje, ki te močno spominjajo na Radovinsko sotesko v Vintgarju. Opasno je tod hoditi, ker ni ne steza, ne brvi. Više gori pa so lepo izpeljane steze ob Mali Pišenci v Planico, ob Veliki pa v Trento.

Kakor čujemo, namerava občinski zastop Kranjskogorski, omisliti si za jezero, ki je sedaj do 12 m globoko, ladjo ter zasaditi pot do njega s smrečjim drevo-redom. Skozi košati gozd krog jezera so napravili že letos lepo stezo s klopicami. Tudi „Slov. plan. društva“ čaka tukaj precej dela.

Poročilo

o III. občnem zboru „Savinske podružnice“.

Tretji občni zbor „Savinske podružnice“ se je vršil dne 28. decembra m. l. v Mozirju v gostilnici g. Alojza Goričarja.

Podružnični načelnik g. Fr. Kocbek je, otvarjaje zbor, pozdravil navzočne ude in goste in omenil, da po neljubem naključju mnogo članov ni moglo priti k zborovanju; kajti isti dan je imel tudi Gornjegrajski okrajni zastop glavno skupščino.

Namesto bolehnega tajnika g. A. Perneta je prečital g. načelnik poročilo o podružničnem delovanju v pretekli društveni dobi 1896. leta in pa računski sklep za to leto. Dohodkov je imela podružnica 1256 gl. 51 kr., stroškov pa 1253 gl. 81 kr., končne gotovine torej 2 gl. 70 kr. Poročilo in računski sklep je zbor odobril soglasno.

Nato je poročal g. načelnik o minolem triletnem, prav plodovitem delovanju „Savinske podružnice“. Uvažujoč pravilo, da številke govore najjasneje, je navedel vse dosedanje dohodke po članarini, darilih in doneskih ter stroške za razne naprave in potrebščine. Iz podane bilance je razvidno, da si je podružnica v kratki triletni dobi pridobila čiste imovine 2487 gld., ne glede na precejšnji dolg, katerega bode čimprej poravnati.

Po predlogu g. dra. A. Kaisersbergerja so bili soglasno v odbor izvoljeni vsi dosedanji odborniki, le namesto bolehnega tajnika g. A. Perneta je izvolil zbor g. Ignaca Šijanca, učitelja v Gornjem Gradu.

V podružničnem odboru so za drugo triletno dobo gg.: Fr. Kocbek, nadučitelj v Gornjem Gradu, načelnik; Ign. Šijanec, učitelj istotam, tajnik; Leopold Goričar, posestnik v Mozirju, in dr. Jos. Vrečko, odvetnik v Celju-odbornika.

Po volitvi se je določilo delovanje za prihodnje društveno leto in odobril proračunjeni strošek 610 gl.

Na predlog g. dra. A. Kaisersbergerja je izrekel zbor dosedanjemu odboru soglasno zahvalo za njegovo delovanje.

Ob zadnji točki zborovanja je popisal g. načelnik svoj izlet na Triglav iz Mojstrane po dolini Kotu in Peklu mimo Deschmanove kočice v Triglavsko kočico in na Triglav tor nazaj po zanimivem potu naravnost v dolino Vrata in mimo Peričnika v Mojstrano. Govornik je označil pote in zavetišča, opisal znamenito Triglavsko kočico in izvorni Aljažev stolp ter sploh zasluge našega dičnega in za Triglavsko pogorje prezaslužnega častnega člana, vlč. g. župnika Aljaža. G. Kocbek je svoj izlet pojasnjeval z veliko zbirko Lergetporerjevih fotografij. — Zborovalcem so bile na ogled tudi štiri redke, znamenite fotografije planine Rile ter ondotnega starega samostana na Bolgarskem, katere je daroval rector magnificus vseučilišča v Sredecu, g. A. Theodorow, podružnici in g. A. Goričarju v Mozirju.

Na zbor so došli nastopni brzojavni pozdravi:

Sredec: Živeli vrli bratinski planinci na današnjem zboru! *Theodorow.*

Ljubljana: Pristrčen planinski pozdrav vsem zborovalcem. Živela vrta podružnica, živel nje vzorni načelnik! *Slovensko planinsko društvo.*

Št. Lovrene pri Mariboru:

Mi branimo rodne doline,
A vi prekrasne planine,
Da vse bo slovenska last.
Zato pa Vam slava in čast.

Dr. Medved.

Poslane zdravice so vzradostile vse zborovalce. V zahvalo g. Theodorowu so odposlali brzojavko: Slava bolgarskim hribolazcem!

Poročilo

o I. občnem zboru zadruga „Rinke“.

Dne 17. maja 1896. l. že je vršilo na poziv „Savinske podružnice“ v Celju zborovanje, na katerem se je ustanovila zadruga „Rinka“ za stavbo hotela v Logarjevi dolini. Začasni odbor (glej „Plan. Vestnik“ 1896. l., str. 79.), ki je prevzel sestavo pravil, je sklical prvi občni zbor na dan 6. januarja 1897. leta v „Narodni dom“ v Celju.

Ob desetih dopoldne se je zbrala v čitalnici odlična družba rodoljubov iz Celja, Žalca in od drugod. Zborovanja sta se udeležila tudi dični častni član „Slov. plan. društva“, vseučiliški profesor g. dr. I. Frischauf iz Gradca, in kot gost e. kr. okrajni glavar, g. grof H. Attems.

V imenu osnovalnega odbora je otvoril zborovanje g. dr. I. Dečko, pozdravivši navzočnike, zlasti g. dra. I. Frischaufa in g. grofa Attemsa.

Prof. Frischauf se je najprvo zahvalil za dano mu priliko, da poudari potrebo zgradbe hotela v Logarjevi dolini, nadalje je pozdravil še posebej gospoda c. kr. okrajn. glavarja, potem pa opisal lepoto Logarjeve doline, katera se kosa samo s tako zvanim Gavarnijskim cirkusom v Pirenejih na Španskem, kar je dokazal francoski geolog Ami Boué, učenjak Ramond pa je poprej zamaš iskal take doline po vsej Evropi. Logarjevo dolino so dolgo časa obiskovali le razni učenjaki in nekateri redki turisti. Slabega obiskovanja je bila največ kriva primitivna postrežba pa slaba prenočišča, ker se tamošnji kmetje s tem niso hoteli ali ne znali pečati, na drugi strani pa prevelika oddaljenost od glavnih prometnih potov. Odkar je zgrajena železnica iz Celja do Velenja, se je mnogo premenilo v prometnem oziru, in v Logarjevo dolino je lažje priti. A v Logarjevi dolini je še ostala preprosta postrežba, ki dandanes nikakor ne zadostuje zahtevam turistov, zlasti ob večjem obisku ne. Govornik je omenil, da je še 1894. l., ko je javno nastopil proti pustolovcu Koppenheierju, pri zborovanju Graške sekcije „Ö. T. Ca“ stavil dva predloga, katera so tudi sprejeli, namreč: 1. dežela naj postavi v Logarjevi dolini hotel in 2. „Ö. T. Ca“ sekcija v Železni Kaplji naj zgradi na Okrešlju večjo planinsko kočo. O prvem sklepu je sam dvomil, da se kedaj izvrši. Stavbo hotela zategadelj sedaj zelo priporoča, kajti ona bode v prospeh ne le mestu Celju, nego vsem krajem, ki leže od Celja do Logarjeve doline. Stavba ta ga tem bolj veseli, ker jo izvrše domačini; drugod so postali vsi zanimivi kraji predmeti „der Fremdenspeculation“, katera ne zadene prelepe Logarjeve doline. Ker hoče zadruga le povzdigniti obisk Logarjeve doline, obžaluje on kot Nемец, da tudi drugi njegovi nemški rojaki, zlasti Celjski nočejo pospeševati tega podjetja; svoje malomarnosti se bodo še zelo kesali.

Zanimivi govor so navzočniki občno pohvalili.

Kmalu po začetku zborovanja došli začasni predsednik g. dr. Jos. Sernee je prevzel predsedstvo. Gosp. dr. I. Dečko je potem naznanil podpisane deleže, zuašajoče do 3000 gld. Kadar se nabere deležev vsaj za polovico stavbenških stroškov, se začne lahko s stavbo hotela, ker je primanjkljaj pokriti z izposojilom.

Potem so se pretresala združna pravila. G. dr. I. Dečko je prečital posamezne točke slovensko in nemško. Z malimi premembami je zbor sprejel združna pravila. Med tem posvetovanjem se je oprostil g. c. kr. okrajni glavar, ker je bil uradno zadržan, da bi ostal še dalj časa, se zahvalil za pozdrava gosp. dru. I. Dečku in prof. Frischaufu, pozdravil podjetje, ki naj bi bilo v prospeh Logarjevi dolini in večjemu delu okrajn. glavarstva, kateremu ima čast načelovati.

Po sprejetih pravilih sestoji načelstvo iz predsednika in 12 odbornikov. Pri volitvi načelstva so bili izvoljeni gg.: za predsednika dr. Juro Hrašovec, odvetnik v Celju, za odbornike pa iz Celja: dr. Jos. Sernee, dr. I. Dečko, dr. Jos. Vrečko, L. Baš, Fr. Lončar in I. Zupane, iz Savinske doline pa: Fr. Roblek v Žalcu, N. Zanier v Št. Pavlu, Anton Goričar v Mozirju,

Fr. Kocbek v Gornjem Gradu, župnik Miloš Šmid in Kristijan Germel v Solčavi. — Za računsko pregledovalca sta bila izvoljena gosp. A. Petriček v Žalcu in gosp. I. Vavken v Celju.

Začasni predsednik g. dr. Jos. Sernec je po volitvi pozdravil novega predsednika in mu izročil predsedništvo.

Prof. dr. Frischauf je nato pojasnil, kako so se vršila pripravljana dela za zgradbo ceste iz Solčave v Logarjevo dolino ter usodo prošenj za njo v deželnem zboru štajerskem. Zgradba ceste je bila skoraj osigurana, ko ne bi bila začela nasprotovati Celjska sekcija „D. u. Ö. A. Va“, kateri je smoter pospeševanje turisticke, a ne oviranje. Zato prosi on načelstvo, naj se obrne do deželnega odbora s prošnjo, da se prepotrebna cesta vendar že zgradi. — Na vprašanje g. dra. Jos. Serneca, kaj je sedaj s poškodovano cesto, je dr. Frischauf odgovoril, da deželni odbor najbrže popravi cesto, deželne poslance pa prosi, naj še nadalje energično zahtevajo, da se zgradi cesta, poškodovana pa tudi popravi.

Potem je navedel g. dr. Jos. Vrečko vzrok, zakaj se v Logarjevi dolini ni mogla postaviti primerna gostilnica; bilo ni namreč potrebnega stavbišča. Šele sedaj, ko je Janez Plesnik odprodal prostora, je mogoče postaviti hotel. Zato je na predlog dr. Vrečka zadruga „Rinka“ navzočnemu g. Janezu Plesniku iz Logarjeve doline izrekla zahvalo.

Zborovalce je še zelo razveselila brzojavka iz Ljubljane, glaseča se:

„Pri občnem zboru zadruge „Rinke“ zbranim želimo najboljši uspeh. Srčen planinski pozdrav dičnemu Frischaufu in vsem udeležencem!

„Odbor Slov. plan. društva.“

Zadruga „Rinka“ je s tem stalno ustanovljena ter se je tudi kmalu registrovala pri c. kr. okrožnem kot trgovinskem sodišču v Celju. Upajmo, da kmalu doseže svoj zadani smoter. V kratkem se objavi poseben poziv za vstop združnikov. A že sedaj vabimo vse prijatelje planinstva in lepe Logarjeve doline, naj pristopijo kot združniki k „Rinki“, da pokažemo tudi v tem oziru svojo zavednost ter utrdimo osnovano podjetje v čast in ponos krasne naše domovine in v srečo nje prebivalcev.

Božičnica „Planinskih Piparjev“.

Kakor vsako leto, tako so „Piparji“ tudi letos priredili božičnico. Izbrali so si za ta večer Šmarno Goro. Na praznik sv. Štefana ob štirih popoldne so se odpeljali iz Ljubljane in z njimi dva prijatelja. V Vižmarjih so počakali vlaka, kateri jim je iz Beljaka pripeljal druzega planinskega prijatelja, potem pa z njim vred odkorakali, obloženi z raznim nakitjem za božično drevesce in z darili za Piparje in prijatelje.

Tema je že nastala, ko so začeli lesti v goro. Komaj četrť ure so lazili, ko so se jeli razlegati streli s Šmarne Gore — pozdravi domačih fantov. Hoja je bila jako prijetna; niti vedeli niso, kedaj so dospeli na sedlo, kjer se jim je pokazal jako lep večerni prizor. Še nekaj korakov, in stali so v čedno opravljeni sobi na Šmarni Gori.

V kotičku so slonele po stari šegi preproste jaslice, pod njimi pa je stala krasna smreka, čakaje umetnega nakita. Piparji so pričeli hitro okraševati drevesce, in črez pol ure se je lesketalo od zlata, srebra in drugih okraskov, da je kar vid jemalo. Cerkovnik je pokadil in poškropil sobo s kadilom in z blagoslovljeno vodo, Piparji pa so prižgali svečice na smreki in jaslicah, na peči pa umetalni ogenj.

Nadpipar je potem otvoril večer, iskreno pozdravil „Piparje“ in goste, na kratko omenil pomen današnjega večera in pohvalil vzgledno in vztrajno vzajemnost „Piparjev“. Nato je razdelil gostom in domačinom božična darila. Piparji pa so med seboj za darila — žrebali. Ko se je malo polegel veseli „šunder“, katerega so bila provzročila darila, je Nadpipar pozval vse izletnike za mizo, želeč, da bi se nekaj ur prav srčno zabavali. Pred večerjo so zapeli veselo planinsko pesem. Ob prvem posledku med obilo večerjo je izpregovoril Nadpipar, omenjal lepi pomen družbe „Planinskih Piparjev“, ki jo je ustanovila ljubezen do narave in krasote mile domovine in jo trdno veže srčna želja za prospah „Slovenskega planinskega društva“. Da bi se to prelepo, koristno in idejalno „Slovensko planinsko društvo“ širilo, uspevalo in doseglo vzvišene svoje namene, tej iskreni želji je veljala prva napitnica in provzročila praznoto vinskih kozarcev. Vrstile so se nadaljnje napitnice v Ljubljani, na Dunaju, v Gornjem Gradu in po drugod bivajočim planinskim prijateljem.

Da domačih, pri takih večerih običajnih iger ni manjkalo, to se umeje samo ob sebi. Ko pa so začeli veseli gostje dovtype razdirati, je pa radost dospela do vrhunca. Vsak jih je toliko vedel, da je nekateri prišel komaj na vrsto.

Ne da bi vedeli kedaj, je prihitel kazalec na uri na $\frac{1}{2}$ 3 zjutraj. Sedaj pa so stopili izletniki v zgornje prostore k počitku. Ko so ravne dobro zaspali, je bilo treba že vstati, zajutrkovati in oditi zopet v dolino.

Tako so „Planinski Piparji“ preživeli svoj božični večer, katerega se bodo še dolgo radi spominjali.

Nadpipar.

Slovenska pesmarica.

Vidi se nam umestno, da izpregovorimo tudi v našem strokovnem, turistiki namenjenem listu o dičnem darilu, slovenski pesmarici, katero je poklonila družba sv. Mohorja letošnje leto slovenskemu narodu v 80.000 izvodih, da postavi slovenski narodni in umetni pesmi in pa nje skladateljem trajen spomenik. Saj sta si turistika in glasba sorodna v tem, da vedrita obe utrujenega človeškega duha, da ga razveseljujeta, da mu budita ljubezen za vse, kar je na domačih tleh lepega in vzvišenega.

Mili so nam naši hribi, naše gore, naše doline, ker so del naših domačih tal, h katerim smo in ostanemo, naj si smo kjer koli, priklopljeni s tajnimi vezmi vdanosti, kakor deca k rodni hiši svoje mladosti. Mile so nam tudi naše pesmi; ob njih zvokih nam utriplje sree, ker nam vzbujajo tisočero spominov, ker nas jačijo za bodočnost, ker nas blaže. In ni ga turista, ki ne bi rad slušal na potovanju domače pesmi, ni ga, ki ne bi želel, da ga spremlja domača pesem na njegovem potu, da uživa tudi uho, ko je oko polno krasa prirodnih biserov. Šele v prirodi, bodi si v veličastnih višinah, s katerih gledamo v sanjavo, bujno daljavo, bodi si v temnih, samotnih gozdih, kjer žubori le potoček pod šumljajočimi vrhovi košatih dreves, — tedaj, ko se čuti naša duša pod milim, solnčnatim nebom tako prosto, o, tako prosto, da bi objeli kar celi svet: tedaj cenimo dvakrat in trikrat bolj lepoto domače pesmi, šele tedaj se vglobimo vanjo, ker se čutimo pomlajene in proste vseh spon in skrbi, katere nas mučijo v našem trudapolnem življenju.

Turistika in glasba sta si zato zvesta sodruga in prijatelj, katerih ni moči razdružiti. Naravno je, da so si naši glasbeniki in naši poetje od nekaj kaj radi izbirali prirodno krasoto za predmet svojega tvorjenja. V „slovenski pesmarici“ je dobra petina vseh objavljenih pesmi posvečena prirodi. „Slovenska pesmarica“ je torej nekaka pesmarica za turiste, ki vabi in kliče sama vsakega turista, da si jo vzame s seboj na potovanje, na katerem mu hoče biti prijeten, zabaven spremljevalec in prijatelj. V „slovenski pesmarici“ najde turist Fleišmanov navdušeni hvalospjev o Triglavu: „V gorenjsko oziram se skalnato stran“, Vilharjev ljubeznivi napev „Po jezeru“ in Maškov „Otok bleški“, Nedvėda toli popularne zборе: „Domovina, mili kraj“, „Slovenska deželā“, „Tam, kjer beli so snežniki“, „Pozdravljam te, gorenjska stran“, „Na goro“ in „Nazaj v planinski raj“. Foerster podaje dva mešana zbora: „Ah, ni li zemljica krasna“ in „Naše gore“, Ipvavic svoj zbor „Bodi zdrava, domovina“. „Savico“ opeva Rihar. V pesmarici pa so tudi Vaškov obče priljubljeni „Moj dom“, Runjaninova hrvaška himna „Lepa naša domovina“ in pa vseslovanski „Kje dom je moj?“

Ni li to lepa zbirka, katera mora vsakega potnika kar najbolj razveseliti? Podal nam pa jo je naš častni član, Dovški župnik gospod Jakob Aljaž, ki družil v sebi svojstva tako turista kakor tudi glasbenika. Njega zahvaljamo za popularno idejo za izdajo „slovenske pesmarice“, njega hvalimo pa tudi, da je gojil to idejo krepko in neomahljivo, in da jo je tudi izvršil s kritičnim okusom. Slovenski narod ima sedaj v rokah, česar mu je doslej primanjkovalo — zbirko najlepših skladb slovenskih. V vsaki kmetiški koči v dolini in na planini, v rodbini malega i velikega, bogatega i ubogega meščana, obrtnika i delavca, — povsodi najdemo lahko to našo „slovensko pesmarico“, to zakladnico slovenske pesmi, katere so dosihdob v tako priročni in ceneni izdaji pogrešale široke vrste naroda. S „slovensko pesmarico“ se bode šele prav in uspešno širila slovenska umetna pesem med vesoljnim slovenskim ljudstvom.

Skrbimo pa še, da najdemo to „slovensko pesmarico“, ki je tudi pesmarica slovenskih turistov, povsodi, kamor zahajajo slovenski planinarji, posebno po prenočiščih in kočah „Slov. plan. društva“. Kjer se zbirajo hribolazci, kjer je skrbjeno za njih telesno krepilo, tam bodi skrbjeno tudi za njih srce, in nudi naj se jim prilika, da zapoje „visoko vrh planin“ to ali ono pesem, ta ali oni zbor sebi in drugim v veselje. „Slovenska pesmarica“ postani del inventarja vsake kočice „Slov. plan. društva“!

Vi slovenski planinarji in prijatelji društva pa, ki niste sami pevci, pa ne veste, kaj naj storite z izvodom, ki ga imate doma, podarite ga „Slov. plan. društvu“, da bode moglo uresničiti skromno, ravnokar poudarjano misel! Knjižica, ki bi morda v predalih vaše knjižnice le trohnela, naj gre tja na višine naših gora. Tam bodo po njej vselej radostno segale roke potnikov — in sami boste veseli, če vam ob vašem obisku zapoje iz nje sopotniki-pevci.

Prireditelju „slovenske pesmarice“ in vzornemu pospeševalcu slovenske turisticke in slovenskega petja, gospodu župniku Aljažu, pa bodi prisrčen planinski pozdrav!

—oe—

Društvene vesti.

Podpore in darila. — Slavni občinski svet deželnega stolnega mesta Ljubljane je dovolil v seji dne 22. decembra 1896. l. „Slovenskemu planinskemu društvu“ za tekoče leto donesek 300 gld. Za to izdatno javno podporo se najiskrenejše zahvaljuje v imenu društva osrednji odbor.

— Slavni okrajni zastop Gornjegrajski je pri občnem zboru dne 30. julija 1896. l. velikodušno dovolil „Savinski podružnici“ 100 gld. podpore za 1897. l. Za to lepo darilo se najtopleje zahvalujeta osrednji in podružnični odbor.

— „Savinski podružnici“ je podaril njen član g. Kristijan Germal v Solčavi zelo zanimivo prvo spominsko knjigo v Logarjevi dolini, ki je bila razpoložena 1861. l. v Andrejevi hiši pri spodnjem viru Savine. Knjigo bode dal odbor lepo vezati in jo potem shrani v novem hotelu zadruga Rinke v Logarjevi dolini. O tej znameniti starinski spominski knjigi priobčimo še poseben spis. Prisrčna hvala darovatelju!

Sklad za Triglavsko kočico. XIV. zbirka 37 gld. 10 kr. Darovali so p. n.

gg. (po nabiralcu g. Hauptmanu): Waschica 1 gld., družba v Narodnem domu 1 gld. 30 kr., Schweiger 2 gld., družba pri Zajcu 70 kr.; — Hribolazec H. (po g. Aljažu) 4 gld.; Plantan Ivan 7 gld., odbor Kluba čeških turistov v Klatovih 5 gld., J. N. Rant 2 gld. 50 kr., posojilnica v Krškem 2 gld. 50 kr., Mikuž Anton (nabral) 60 kr., Mašek Josip, Spreitzer Al., Kolšek V., Schöderböck Marija, dva blagajnika, Kunc Avgust in Šubic Al. po 1 gld., Glančnik Jernej 2 gld., Fleischmann L., Orožen Emil in Purfelinski po 50 kr. — Vsem p. n. darovalcem in darovalkam srčna zahvala!

Novi člani: Osrednjega društva:

a) Ustanovniki:

Matjan Jakob, posest. in gostilničar v Šiški.
Stare Fr. Ks., akad. slikar v Ljubljani.
Čuden Fr., urar v „
Kraigher Fr., krojaški mojster v „
„Planinski Piparji“ v „
Matjan I., c. in kr. dvorni založnik v Ljubljani.
Tönnies Gust., stavb. podjetnik v „
Valencič Ivan, trg. in pos. v Trnovem pri
Il. Bistrici.

b) Redni člani:

Dr. Fr. Marković, vseučil. prof. v Zagrebu
 Leustek Milan, lekarnar v Ljubljani.
 Malenšek Martin, župnik v „
 Žan I., mesar v „
 Pros J., tob. tov. adjunkt v „
 Hlavaček A., tob. tov. adjunkt v „
 Jakopič Josip, trgovec v „
 Hafner Ivan, poštni oficijal „
 Pavlin Alfonz, gimn. prof. v „
 Dr. Derč Jos., zdravnik v „
 Gruden Ivan, poštni oficijal v „
 Tausers Fr., c. kr. rač. asistent v „
 Štrukelj Jos., poštni oficijal v „
 Jerman I., c. kr. rač. oficijal v „
 Majdič Fr. ml. na Viru pri Domžalah.
 Dr. Sterger Stanko, okr. zdravnik v Ljubljani.
 Sušnik Janez, kanonik v „
 Frelj Iv., urad. mest. blagajn. v „
 Prevec Al., načeln. žel. postaje v Škofji Loki.
 Vrhovnik, župnik v Ljubljani.
 Šibovec Ivan, strojevodja v Ljubljani.
 Dr. Hrašovec Silvin, sodni pristav v Litiji.
 Pirc Jerica, prodajalka v Ljubljani.
 Dr. Wellner Anton, odvetnik v Klatovih.
 Domicelj Silvin, vlad. koncip. v Ljubljani.
 Žitnik Josip, agent v „
 Kmet Ivan, trg. potnik v „
 Cizelj F., trg. potnik v „
 Pammer I., zastopnik Budejeviške pivovarne
 v Ljubljani.
 Gogola Janko, c. kr. rač. asistent v Ljubljani.
 Franchetti Angeloslav, brivec v „
 Kham J., trgovec v „
 Murnik J., „ „ „ „
 Prekl I., trg. pomočnik v „
 Hubmayer Roza v „
 Gangl Alojzij, c. kr. strok. učitelj v „
 Mrak I., stolni vikar v „
 Ravnikar Fran, dež. knjigovodja v pok. v
 Ljubljani.
 Švigelj Josip, kaplan v Zagorju ob Savi.
 Čiuha Alojzij, mestni inženir v Ljubljani.
 Koch Ciril M., mestni inženir v „
 Zemljčič I., tehniški uradnik v „
 Groznik Fr., župnik v Zagorju na Krasu.
 Kostanjev, c. kr. fin. koncipist v Ljubljani.
 Milic Rudolf, tiskarnar v „
 Strizelj Ludovik, posestnik v „
 Ambrož Ivan, c. in kr. mornarski kaplan
 I. vrste v Pulju.
 Savnik Angelo, c. kr. fin. koncipist v
 Ljubljani.

Radovljiške podružnice:

Turk Avgust, župnik na Koroški Beli na
 Gorenjskem.
 Šijanec Ignac, učitelj v Gornjem Gradu.

Savinske podružnice:

Globočnik Albert, trgovec v Žaleu.
 Gosar Ivan, akademični slikar v Celju.
 Dr. Maier Fran, odvet. koncip. v Celju.
 Miklič Anton, kaplan v Solčavi.
 Hojnik Josip v Gradcu.
 Štepic Robert, davk. prakt. v Gornjem Gradu.

Poučno-zabavni večeri. Savinska
 podružnica je priredila dne 9. jan. t. l.
 za Gornjegrajske ude v Gornjem Gradu
 poučno-zabaven večer, na katerem je govoril
 nje načelnik g. Kocbek o „Triglavu“.

— Dne 13. t. m. je predaval društveni
 odbornik gosp. prof. Macher v „Narodnem
 domu“ v Ljubljani o krasnih Plitvičkih
 jezerih na Hrvaškem. Poslušalce, katerih
 je bilo nad 100, med njimi nenavadno
 veliko dam, je lepo in duhovito predavanje
 jako navdušilo, in marsikateri si je zaželel,
 da bi videl kedaj čarobna Plitvička jezera s
 šumečimi slapovi. Predavanje priobči naš
 list v 2. štef. Poleg lepe duševne zabave
 je imelo mnogobrojno občinstvo na tem
 društvenem večeru tudi izreden glasbeni
 užitek, katerega mu je radovoljno napravila
 naša slavna „Ilirija“ z izbornim petjem
 krasnih četverospევov.

— Prihodnji društveni večer
 bode februarja meseca v mali dvorani
 „Narodnega doma“ v Ljubljani. Predaval
 bode gospod župnik Jakob Aljaž. Dan
 objavimo po časnikih.

Turisti 1896. leta. — Orožnova
 koč. V spominsko knjigo v Orožnovi koči
 na Črni Prsti se je letos vpisalo 15 hribo-
 lazcev, vsi Slovenci s Kranjskega. — Naj
 objavimo zapisek domoljubnega turista v
 tej knjigi, ki slove: „Vsi politični štre-
 berji na Slovenskem naj postanejo
 turisti, in edini bodo v ljubezni
 do domovine.“

Logarjeva dolina. V spominsko
 knjigo Celjske hiše, poprej I. Piskernikove,
 katero je oskrboval g. A. Herle iz Solčave,
 se je vpisalo 276 turistov (lani 353).
 Mnogo jih ni vpisanih, ker so nočevali ali
 bivali pri I. Plesniku.

V Kamniški koči pri izviru Bistrice (591 m) se je lani vpisalo v spominsko knjigo 224 hribolazcev (1895. leta 393). Teh je bilo 9 na Grintavcu (1895. l. 29), 6 na Skuti (4), 4 na Ojstrici (24); dalje 19 na Brani (8), 3 na Krvavcu, 14 na Kokrskem sedlu, 42 na Kamniškem sedlu (35), 12 jih je prišlo z Velike Planine in 25 oseb si je ogledalo Rokovnjaško kočo.

V spominsko knjigo „Slovenskega plan. društva“ v Stahovici pri Korelnu se je lani vpisalo 372 (1895. l. samo 263) izletnikov. Teh je zapisanih v Kamniški koči 123, pri Sv. Primožu 54.

Pri sv. Primožu (845 m) nad Kamnikom je lani vpisanih v spominski knjigi pri cerkovniku 158 oseb (predlanjskim 142), katerih je bilo 29 tudi na Veliki Planini (1550 m). Pri tej priliki se nam zdi umestno, da omenimo vsakoletni „izlet Kamniških dijakov“ pod vodstvom in na stroške g. župnega kaplana Janeza Kalana k Sv. Primožu. Zadnjega se je udeležilo 22 dijakov.

Savinske planine je obiskalo s Kamniške strani, kakor je razvidno iz knjig, lanjsko leto 577, leta 1895. pa 552 hribolazcev.

Kočo na Korošici pod Ojstrico, last Celjske sekcije Nem. in avstr. plan. društva, je obiskalo 1896. leta 35 turistov, večinoma seveda takih, ki se nalašč ognejo mogoč udobnejše Koebekove hiše.

Priznanje. Trije turisti sekcije Monakovske „Nem. in avstr. plan. društva“, ki so letos obiskali Koebekovo kočo in Ojstrico, so zelo hvalili to kočjo in novi pot „Slov. plan. društva“ na Ojstrico. — Naši sodeželjani pa nas grdiijo pred svetom, kjer le morejo. Kje je resnicoljubnost? —

Stoletnica slovenskega časopisja. Dne 4. januarja l. 1897. je bilo sto let, kar je naš slavnj turist Valentin Vodnik izdal prvi slovenski časnik „Novice“.

Hotel Rinka v Logarjevi dolini.

Prva odborova seja zadruge Rinke je bila dne 6. januarja t. l. ob dveh popoldne v sobi Celjske posojilnice v Narodnem domu v Celju. Najprej se je ustanovil osrednji odbor. Izvoljeni so bili: za namestnika načelniku g. dru. J. Hrašovcu g. dr. Jos. Vrečko, za blagajnika g. dr. I. Dečko, za tajnika g. Franc Lončar.

Sklenilo se je na predlog g. dra. I. Dečka, da zadruga kupi od Savinske podružnice nje posestvo v Logarjevi dolini za znesek, katerega je ona dosedaj potrošila za to posestvo. Posestvo se v zemljiški knjigi prepíše na zadrugo Rinko. Dalje se je ukrenilo, da se dajo pravila v kratkem tiskati, ter da se sestavi poziv za razne novine v nabiranje združnikov. — G. dr. I. Dečko je predložil načrte za zgradbo hotela. Odbor jih je načelno sprejel z nekaterimi premembami. Enonadstropno poslopje bode okoli 14 m široko in 25 m dolgo. Pod eno tretjino hiše se napravi klet. V pritličju bodo dve do tri gostilniške sobe, kopalnice, kuhinja in stanovanje za oskrbnika; prvo nadstropje bode imelo 15 sob razno velikih za prenočevanje in v podstrešju še 2 veliki sobi s skupnimi ležišči kakor v planinskih kočah. Poslopje bode zidano iz kamena, opeka se uporabi le pri obokih, oknih, dimnikih in pri nekaterih notranjih zidih. Streha bode krita z macesnovimi skodlami.

Meseca januarja t. l. se začne že sekati stavbenki les, spomladi pa pripravljati drugo gradivo, potem se prične takoj z zidanjem. *)

*) Uredništvo „Plan. Vestnika“ prosi vljudno slavno načelstvo zadruge „Rinke“, naj mu o svojih sejah blagovoli vselej poročati, četudi na kratko, da bodo društveni in drugi čitatelji, ki se zanimljejo za to velevažno podjetje, vedeli, kako stvar napreduje.

Na znanje! Častiti društveniki dobivajo „Plan. Vestnik“ **zastonj**, naročnike stane 2 gld., dijake 1 gld. 20 kr. na leto. — Društvenine je na leto 3 gld.; vzprejemnine se plača 1 gld. — Član ustanovnik plača enkrat za vselej 30 gld.

Prošnja. Kdor prejme to številko „Plan. Vestnika“, pa ne misli biti član „Slov. plan. društva“, niti naročnik „Plan. Vestnika“, naj blagovoli list vrniti v Ljubljano z opomnjo: **Ne bom član, ali ne bom naročnik.**

R. MIKLAUC

v Ljubljani, v Špitalskih ulicah št. 5,
priporoča svojo zalogo vsakovrstnega blaga
za moško in žensko obleko ter različne
srajce za hribolazce po najnižji ceni.

„Slovensko planinsko društvo.“

„Vodnik za Savinske planine in najbližjo
okolico“

s 7 slikami in načrtom Savinskih planin z za-
znamovanimi poti.

Spisala Fr. Kocbek in M. Kos. — Cena
60 kr., po pošti 5 kr. več.

Vinko Čamernik,

kamenose v Ljubljani, v Parnih ulicah št. 9,
(zaloga spomenikov na Dunajski cesti nasproti bavarskemu dvoru),

priporoča svoj kamenoseški obrt,
posebno za cerkvene in druge stavbinske izdelke,
marmorne plošče za hišno opravo i. t. d.

Solidno delo, nizke cene. Ceniki in obrisi
na zahtevo zastoj.

F. M. REGORSCHÉK

v Ljubljani, v Špitalskih ulicah št. 3.

Velika zaloga pristnega koroškega in tirolskega nepre-
močljivega poletnega in zimskega lodna v obi-
čajnih barvah za hribolazce in levce kot branilo proti mo-
kroti in mrazu.

Razen tega tudi velika izbira lovskih telovnikov,
podjopičev, spodnjih hlač, lovskih nogavic,
volnenih obujkov itd. itd.

Brata Eberla,

pleskarja c. kr. drž. in c. kr. priv. južne železnice
v Ljubljani, v Frančiškanskih ulicah št. 4,

prevzemata vsa v pleskarstvo spadajoča deko-
rativna, stavbinska in pohištvena dela.

Delo resno in fino, izvršitev točna in po najnižjih cenah.

MARIJA PLEHAN,

svečarica in lečarica v Ljubljani
na Sv. Petra cesti št. 63,

priporoča svojo veliko zalogo sveč ter
mnogovrstnega medenega blaga in slaščic.

Kupuje med v panjih in vosek.

Adolf Hauptmann

v Ljubljani, na Sv. Petra cesti št. 41 in v Slo-
novih ulicah št. 10—12.

Tovarna

oljnatih barv, firneža, laka in kleja.

Zaloga

slikarskih in pleskarskih predmetov.

Andrej Druškovič,
trgovec z železnino
v Ljubljani,
na Mestnem trgu št. 10.

Optični zavod

J. PH. GOLDSTEIN

prej E. Rexinger

v Ljubljani, Pod trančo št. 1, priporoča svojo
bogato zalogo naočnikov, daljnogledov, kukal od 5
do 40 gld., barometrov, termometrov, kompasov itd.

Vsaki popravki se izvršujejo hitro in ceno.

JOSIP OBLAK,

umetni in gal. strugar v Ljubljani,
priporoča

svojo na novo urejeno delavnico za Florijansko
cerkvijo v ulicah na grad št. 7, v na-
ročitev vsakovrstnih strugarških košenih,
roženih in drugačnih izdelkov, ki
bode solidno in ceno izvrševal po načrtih ali brez njih.

Živež za hribolazce.

Maggijeve buljonske glavice in zavoji z Maggijevo
juho, grahove klobase, jako krepilne, vkusne in
se mahoma pripravijo.

Živila zavzemajo malo prostora.

Dobiti pri Josipu Matiču v Celju.

Jul. Maggi & Co.
v Bregencu.

HUGON IHL

v Ljubljani, Pred škofijo št. 2,
priporoča

svojo veliko zalogo vsake vrste suknenega in
manufakturnega blaga na debelo in na drobno
po najnižjih cenah.

Vnanja naročila izvršujejo hitro in natančno.

Ivan Soklič

v Ljubljani, Pod trančo št. 1,

priporoča svojo veliko zalogo **klobukov**, posebno **lodnastih** za brholazce in lovec iz tvornice Jos. in Ant. Pichlerja, c. kr. dvor. založnikov. Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

IVAN URAN,

izdelovalec glinastih proizvodov v Ljubljani,
v Igriških ulicah št. 8,

priporoča veliko svojo zalogo izdelanih raznobarnih peči za sobe, dvorane in razne druge prostore, dalje modelnata ognjišča in sploh vsakovrstne glinaste izdelke.

Vse po najnižji ceni in priznano dobro.

Franc Čuden,

urar v Ljubljani na Mestnem trgu,

priporoča svojo bogato zalogo vsakovrstnih žepnih in stenskih ur ter budilnikov. Vsi izdelki so priznani izvrstni in po ceni. Popravila se izvršujejo natančno in dobro.

✦ Cenovniki na zahtevanje brezplačno. ✦

Nahrbtnike, najnovjše s predali, po 1 gl. 30 kr. in **gorske čevlje**, močne in ostro podkované, iz črne juhte po 6 gl. 20 kr., iz ruske juhte po 8 gl.,

izdeluje in priporoča

Fr. Mrak v Radovljici.

Vsakovrstne

napise na les, kovino in steklo

izvršuje natančno in po ceni

VINKO NOVAK

v Ljubljani, na Poljanski cesti 35.

**J. Klauerjev
planinski liker**

iz kranjskih gorskih zelišč,
imenova.

Triglav,

je izvrstna pijača najboljšega okusa. Triglav vpliva jako dobrodejno na želodec in čudovito poživlja te, V njem ni nobene snovi, ki bi količkaj škodila zdravju. To so dokazale kemične preiskave prof. B. Knapitscha, ravnatelja c. kr. preskušališča v Klosterneuburgu, prof. dr. L. Roesslerja, in ravnatelja c. kr. preskušalnice na Dunaju, dr. E. Meisla.

Vsi ti strokovnjaki so izrekli, da je Triglav **izboren** liker.

Pristni Triglav

se dobiva v malih in velikih steklenicah s **posebno varstveno znamko** snuio pri izdelovalcu, trgovcu

J. Klauerju
v Ljubljani.

Tiskarna in kamenotiskarna

A. KLEIN & Comp.

v Ljubljani, v Špitalskih ulicah št. 5,
se priporoča

v naročitev vseh v to stroko spadajočih del in za zalogo raznih tiskovin.

GRİČAR in MEJAČ

v Ljubljani, v Slonovih ulicah št. 9,
pripočeta svojo bogato zalogo izgotovljene moške in ženske obleke ter najboljše perilo in zavratnice.

Zlasti opozarjata na nepremična **lodnasta** oblačila in plašče za **turiste**.

Naročila po meri se izvršujejo točno in ceno na Dunaju.

Ilustrovani ceniki se razpošiljajo franco in zastoj
Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

Avgust Žabkar

v Ljubljani, na Dunajski cesti šte. 7,

se priporoča

za vsake vrste ključarska dela,
katera izvršuje dobro, lično in ceno.

Turistovske palice z močnimi jeklenimi ostmi, raznovrstne izprehodne palice, prav umetne izdelke iz rezljane lesa, galanterijske in usnjene reči, bižuterijo itd. ter otroške vozičke vsake vrste

priporoča

FR. STAMPFEL

v Ljubljani na Kongresnem trgu v poslojpu Tonhalle.

PEREGRIN KAJZELJ

v Ljubljani, na Starem trgu,

priporoča svojo bogato zalogo steklenega blaga, beloprstnega in rjavoprstnega ter porcelanastega namizja.

Priporoča tudi planincem vsakovrstne ploščaste steklenice in kozarce.